

A szerelmük vajon
megmenti vagy
elpusztítja őket?

PIERCED
MENDED

összeolvadva

fine
selection

SYDNEY LANDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SYDNEY LANDON

PIERCED

MENDED

összeolvadva

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Első fejezet

Lucian

KILÉPEK A LAKÁSOM ELÉ, semmi más nem jár a fejemben, csak hogy Lia után rohanjak. Úgy kell nekem ő, mint a levegő. Most már értelmetlennek tűnik minden, ami miatt eddig nem nyíltam meg neki Cassie-vel kapcsolatban. Beismerem, valójában attól félttem, hogy a Cassie-vel való kapcsolatom utolsó napjain történtek miatt Lia azt hinné, már nem bízhatja rám a szívét. Elég félelmetes bevallanod a szerelmednek, hogy a pocsék ítélőképességed események olyan láncolatához vezetett, ami többek életét is visszafordíthatatlanul megváltoztatta.

– Luc, félreértettük esetleg egymást? – Összerezzenek, megfordulok, és látom, hogy a nagynéném sétál felém zavartan. – Majdnem egy órát vártam rád Lounál, mielőtt feladtam. Cindy mondta, hogy sietve jöttél el az irodából. Minden rendben?

– Ó, a francba.

Nekidőlök a falnak, próbálom összeszedni magam. Korábban megkértem a nagynénémet, hogy igyunk meg egy kávét, és beszéljük

meg, milyen kezelés jöhet szóba a... problémámra. Akkor még úgy tűnt, előrelépés történt köztem és Lia között. Mostanra viszont bizonytalanabb lett a jövő, mint valaha. Megbántottam a nőt, akit szeretek, és ezért rettentően gyűlölöm magamat.

Megfogja a karomat.

– Mi történt? – kérdezi aggodalomtól terhes hangon. – Liáról van szó?

Jól tudja, hogy kevés dolog tud ennyire felzaklatni.

Komor, fájdalommal teli tekintettel fordulok felé.

– Elhagyott – motyogom, és amint kiejtem a számon a szót, keserű íz tör fel a torkomból.

– Hogy mi? – kérdezi a nagynéném. – Miért?

Ugyancsak meglepődött a kapcsolatomon Liával, de ettől a hírtől láthatóan még jobban megdöbbsent.

– Csak a szokásos szarságaim... a titkolózás. Úgy tűnik, a nők az életemben nem igazán rajonganak ezért a szokásomért, mi?

A nagynéném megértően néz rám. Nagyon jól tudja, hogy Cassie-ről beszélek. Legalábbis részben. Természetesen semmit sem tud Lia régen elveszett apjáról. Az ajtóra mutat, amin alig pár másodperce rontottam ki.

– Menjünk fel a lakásodra, és beszéljessünk!

Amikor arra gondolok, hogy vissza kell mennem a Lia nélküli lakásba, felfordul a gyomrom.

– Nem lehet. Utána kell mennem.

– Van ötleted, hova mehetett?

– Azt mondta, Rose-nál lesz egy ideig.

– Luc, mielőtt utánamennél, össze kéne szedned magad. Hívd fel Rose-t, kérdezd meg, hogy Lia épségben odaért-e, aztán ülünk be valahova, és beszéljessünk!

A visszautasítás ott táncol a nyelvem hegyén, de a nagynéném úgy néz rám, hogy megint tízévesnek érzem magam. Bármennyire is szeretnék Lia után rohanni, talán tényleg jobb lenne, ha előbb átgondolnám, mit mondjak neki, nehogy újabb hibát kövessék el. Előveszem a zsebemből a telefonomat, és beütöm Rose számát.

– Igen, itt van – mondja köszönés helyett, amikor felveszi.

Felsóhajtok.

– Jól van? – kérdezem.

Rose egy darabig nem mond semmit. Aztán hallom, hogy becsapódik egy ajtó.

– A konyhában van, iszik valamit. Nem akartam, hogy hallja, amit beszélünk. Mi a fene történt köztetek? Még semmit sem mondott. Csak valami baromságot arról, hogy térre van szüksége.

– Ma megtudott valamit, aminek elég nagy jelentősége van. Nem mondtam el neki idejében, pedig el kellett volna. Sajnálom, de csak ennyit mondhatok. Biztos vagyok benne, hogy beszámol a részletekről. Néhány óra múlva beugrok, hogy beszéljek vele, de addig is, vigyáznál rá?

Sértődötten fújtat egyet, amikor rájön, hogy több információt nem fog kiszedni belőlem.

– Hát, a picsába is. Mindig én tudok meg mindent utoljára. Gondolom, akkor nem ártana tudnod az új címemet, mi?

Felajánlja, hogy elküldi üzenetben, hálásan megköszönöm neki.

Teljesen kiment a fejemből, hogy Lia megtámadása után elköltözött. Egyikük sem volt képes tovább abban az épületben élni, ahol Lia nevelőapja meg akarta erőszakolni őt. Fenébe, legszívesebben megvenném azt a házat, és porig rombolnám, ha a St. Claire Egyetem engedné. De félek, nem szívesen válnának meg az egyik kollégiumuktól.

– Ja, és Lucian – folytatja Rose sziruposan negédes hangon. – Apukámtól most kaptam egy új Ruger SR9-est. Tudod, mi az?

– Egy 9 mm-es pisztoly – válaszolom szárazon.

Sam gyűjti a fegyvereket, és a Ruger az egyik kedvenc márkája. Ő általában lőtéren lövöldöz, de Rose kiszámíthatatlanabbnak tűnik az új hobbijával kapcsolatban.

– Pontosan – feleli ugyanazon a hangon. – És ha azt tetted, amit Jake, akkor rajtad fogom kipróbálni.

Mások talán nevetnének egy ilyen fenyegetésen egy olyan nőtől, aki gyöngyökbe és kasmírba öltözik, mint egy lecsúszott előkelőség, de én jobban ismerem őt ennél. A rendőrök mostanában többször is begyűjtötték, amiért az expasiját terrorizálta, aki megcsalta őt. Elég biztos vagyok benne, hogy most sem csak a szája jár.

– Nem erről van szó, de megjegyeztem – válaszolom gyorsan, majd kinyomom a telefont.

A nagynénémhez fordulok, és az utca másik oldalán lévő Starbucks felé biccentek. Csendben sétálunk oda. Általában nem éppen ilyen helyet választanék egy bensőséges beszélgetéshez, de ebben az órában eléggé kihalt. Mindketten sima feketekávét rendelünk, és amikor elkészülnek, az egyik eldugott sarok felé indulok.

– Tudni akarom egyáltalán, hogy miért beszélgettetek fegyverekről Lia barátnőjével? – kérdezi a nagynéném.

Megcsóválom a fejemet.

– Nem. Hidd el, nem akard tudni. Elég, ha annyit mondom, hogy Lia barátnője meglehetősen védelmező típus.

A nagynéném belekortyol a kávéjába, és alaposan végigmér.

– Szóval, kezdjük azzal, hogy miért akartál találkozni velem ma reggel. Örültem, hogy hallok felőled, de gondolom, nem cseverészni vágytál.

A mosolyából látszik, hogy észrevette, ahogy idétlenül fészkelődöm a székemen. Azt érzem, amit minden felnőtt gyerek, amikor a szülei a szemére hányják, hogy nem tartja velük rendesen a kapcsolatot. Szeretem a nagynénémet, és bármit megtennék érte, de míg meg nem ismertem Liát, addig elég zárkózott voltam. Vannak barátaim, akiket családtagnak tekintek, de velük is inkább biztonságos távolságot tartok. Az emberek, akiket szeretek, gyakran kerülnek bajba.

– Értem a célzást, Fae – jegyzem meg szárazon. Fogalmam sincs, hogyan csomagoljam fogyasztható formába, hogy miért akartam találkozni vele. Úgyhogy a lényegre térek. – Évek óta kokainozok, és le kell szoknom.

Lélekben felkészültem a döbbenetére vagy a csalódottságára, de meglepetésemre semmit sem lehet leolvasni az arcáról. Még a szemem sem rebben a meglepettségtől. Azon kapom magam, hogy nem ő nem találja a szavakat, hanem én.

Előrehajol, és megszorítja a kezemet.

– Tudom, Luc. Már mint, azt nem tudtam, hogy kokaint használsz, de azt tudtam, hogy valamit igen. Reménykedtem, hogy eljutsz majd arra a pontra, amikor segítséget kérsz tőlem.

Hitetlenkedve kerekedik el a szemem a nyugodt válasz miatt.

– De... honnan?

Először arra gondolok, hogy Sam mondta el neki. De mivel évek óta ő lát el anyaggal, nem hiszem, hogy lett volna mersze beköpní. A nagynéném szétrúgta volna a seggét. Így viszont csak Lia és Aidan maradt, de egyikükről sem tudom elképzelni, hogy elárulták volna a titkomat.

Felsóhajt, mielőtt válaszolna.

– Éveken át dolgoztam Észak-Karolina legnagyobb kórházainak sürgősségi osztályain. Hidd el, mindent láttam már. Először azt

gondoltam, csak képzelődöm. Észrevettem, hogy néha kitágultak a pupilláid, de amikor legközelebb találkoztunk, már normálisak voltak. És mivel hetekig nem találkoztunk, sokáig nem lehettem biztos benne, hogy miről van szó. Az elmúlt egy évben viszont egyre többször találkoztunk, és feltűnt egy mintázat. Amikor aztán Lia kórházba került, azt hittem, rendbe jöttél. Abban reménykedtem, hogy azzal, hogy visszakaptad, sikerült visszaszerezned az irányítást az életed fölött. – Lehunyja a szemét, és lehajtja a fejét. – Luc, a kokain halálos. Tudom, ettől nem leszek éppen a legjobb példakép, de a marihuána sokkal jobb lett volna.

Próbálom felvidítani kicsit komor nagynénemet, és elmosolyodom.

– Szóval az nem aggasztana, ha füveznék? Bár elmondtad volna ezt akkor, amikor középiskolás voltam. Sok titkolózástól mentettél volna meg engem és Aidant.

Fae néni a szemét forgatja.

– Nem voltatok ti olyan okosak, mint hittétek. A fél szomszédság szemmel tartott titeket. De jó gyerek voltál, Luc, és remek férfi lett belőled.

Csodálkozva nézek rá.

– Ez aztán a hurráoptimista pillanat! Megdicsérsz, miután bevalóttam, hogy kokainozok.

Halkan felnevet, de aztán újra komolyra fordítja a szót.

– Már régen meg kellett volna mosnom a fejed ezért. Nem menetetőzni akarok, de amikor azt láttam, hogy újra normálisan funkcionálsz, arra gondoltam, hogy csak időnként használod. Aztán azok után, ami Cassie-vel történt, nem tudtam, hogy követelhetném azt tőled, hogy mondj le az egyetlen dologról, ami segít átvészelni azokat a napokat. De kokain, Luc? – sóhajtja. – Sosem gondoltam volna, hogy kokain. Soha.

Nem akarom, hogy magát ostorozza. Felnőtt voltam, amikor először szippantottam a porból. Ennek pedig már nyolc éve. Nem az ő felelőssége volt megzaboláznai a démonjaimat. Végére is én döntöttem úgy, hogy a fájdalmat elnyomó eufória ér annyit, hogy éveken át kockára tegyem az egészségemet. Viszont Lia a nélkül a mankó nélkül küzdött, ami nélkül én elképzelni sem tudtam az életemet. És sosem hagynám, hogy olyasmit használjon, ami elveheti őt tőlem. Még akkor sem, ha ez lenne az egyetlen menekülési módja. Ennyivel pedig én is tartozom neki. Az eufória már nem éri meg az azt követő büntudatot és önostorozást.

– Fae, te sem tudtál volna leállítani. Sokáig a pusztta túlélés miatt volt rá szükségem, és bár gyűlölöm ezt mondani, előbb zártalak volna ki az életemből, mint hogy lemondjak róla.

Fapofával nyeli le brutálisan őszinte vallomásomat. Ha látok is rajta valamit, akkor az inkább megkönnyebbülés. Nehéz lett volna elfogadnia, hogy hamarabb is tehetett volna értem valamit, mégis úgy döntött, hogy nem avatkozik közbe. De hogy lehet, hogy ezt a nőt semmi sem rázza meg? Lenyűgöz az ereje, az állhatatossága és a feltétel nélküli támogatása.

– Lia tudja? Ezért hagyott el?

– Tudja, de nem, nem ez az oka.

Ugyanaz a dilemma, mint Rose esetében. De azt hiszem, a nagynénémnek tudnia kell, hogy ki Lia apja, és arról, hogy milyen szerepem volt a dolog eltitkolásában. Lehetetlen mindent őszintén elmondani a kapcsolatokról Liával, és közben nem tární fel a teljes igazságot. Megdörzsölöm lüktető halántékomat.

– Közvetlenül Lia megtámadása előtt rájöttem, tulajdonképpen véletlenül, hogy ki az igazi apja. Amikor aztán Lia kikerült a kórházból, és az apja megkeresett, úgy döntöttem, nem mondom el neki.

Érzelmileg nem volt éppen stabil, és gondoltam, több stresszt nem bír elviselni. Főleg egy ekkora horderejűt.

– Akkor az apja, gondolom, itt lakik. Hiszen találkoztál vele.

Félrebillentem a fejemet.

– Igen. Lee Jacks az apja.

A nagynéném halkán felhorkan a hírre. Biztos voltam benne, hogy ismeri ezt a nevet. A kórház igazgatótanácsának a tagja, ahol ő is dolgozik.

– Ó egek... azta! – sóhajtja végül, amikor összeszedni magát. – És ő tudott Liáról?

Látom, ahogy gyűlik a szemében a harag, amikor belegondol, hogy egy ilyen pozícióban lévő férfi hagyta, hogy a lánya mindazt átélje, amit Lia.

– Nem. Azt mondta, nem tudott róla, és én hiszek neki. Csak rövid kapcsolata volt Lia anyjával, mielőtt elhagyta az államot. Állítólag soha többet nem találkoztak, és nem volt oka azt hinni, gyereke lett.

– Lee... Lia... – motyogja Fae elgondolkozva.

– Úgy tűnik, az anyjának elég furcsa humorérzéke volt – mondom grimaszolva. – Gondolom, így akart még utoljára odaszúrni Leenek.

– Akkor ezért tört elő hirtelen a nő lelkiismerete, és adta fel magát a rendőrségen?

– Igen, bár nem tudom, Lee hogyan vette rá.

Valójában sejtem, de a nagynénémnek ezt nem kell tudnia. Akármi volt is a módszere, igazságot szolgáltatott Liának, és engem egyáltalán nem érdekel, hogyan érte ezt el.

– És a mostohaapja...

Tudom, mire kíváncsi. Természetesen kizárt, hogy miután egész életében Észak-Karolinában élt, ne hallotta volna a pletykákat Leeről. És ha csak egy egészen kis részét hisszük is el a mendemondáknak,

akkor is belefér, hogy Lee esetleg eltesz egy embert láb alól. Főleg egy olyat, aki bántotta a lányát. Hogy megtette-e? Egyáltalán érdek-e? Kurvára nem. A rohadék már a pokolban ég, és kurvára lesz a rom, hogy ki vagy mi juttatta oda. Ha Lee megbosszulta a lányát, és megölte Jim Dawsont, akkor hivatalosan is ő az új legjobb barátom.

– Erről semmit sem tudok – mondom őszintén.

Lee nem fogadott a bizalmába, és ezt nem is akarom. Mindenki – beleértve a rendőrséget is – örült, hogy különösebb felhajtás nélkül le lehetett zárni az ügyet.

– De ha nem mondtad el neki, akkor Lia hogyan jött rá? – kérdezi a nagynéném.

Látszik, hogy még mindig a hír hatása alatt van.

– A sors nagy ribanc. Lia bement a suliba, hogy beiratkozzon a következő szemeszterre, Lee viszont már kifizette a tandíját. Lia rájött. Bement az irodájába, mert azt hitte, tévedés történt. Lee viszont azt hitte, azért ment oda, mert végre elmondtam neki az igazat, és úgy beszélt vele, hogy azzal mindent elárult. Lia eléggé feldúltan jött el az irodájából. Bepánikolva hívott fel, hogy elmondja. Amikor hazaértem, már csomagolt. – Hátradőlök, és újra fordul egyet a gyomrom. Remegő kézzel simítom végig a hajamat. – Azt mondta, többé nem bírja elviselni, hogy titkok feszülnek közöttünk. Mindent tudni akar arról, hogy mi történt Cassie-vel.

Fae megfeszül Cassie nevének az említésére. Nyolc évig tabutémának számított közöttünk. Soha senkinek sem mondtam el annak az éjszakának a részleteit, amikor megpróbált megölni. Senki sem tudja, milyen erőszakos is volt a kapcsolatunk az azt megelőző egy hónap során. Cassie Oscar-díjas színésznőként játszotta a szerepét a külvilág előtt, de zárt ajtók mögött szabadjára engedte örült énjét, és ennek meg a beteges megszálottságának én voltam a célpontja.

– Igyekeztem, hogy soha ne érezd úgy, hogy ki akarlak faggatni Cassie-vel kapcsolatban. Most sem foglak. De ha Liával képzeled el a jövődet, akkor el kell mondanod neki. Ha nem könnyítesz a lelkeden, nem fogsz vele egyről a kettőre jutni, és a függőségedet sem bírod legyőzni. Védekező mechanizmusként fordultál a kokainhoz, és egészen addig az is marad a számodra, míg meg nem birkózol azal, ami erre az útra taszított. Ez az első lépés, amit meg kell tenned. A többivel majd utána foglalkozunk.

– Gondolom, nem elég, ha csak ráírok – vetem fel, csupán félig tréfálva.

A nagynéném hozzám vág egy kis zacskó cukrot.

– Nem, egyáltalán nem.

Legnagyobb rémületemre látom, hogy könnybe lábadt a szeme. Elnyomom a vágyat, hogy elhúzzak, bár úgy érzem, képtelen vagyok elviselni még egy érzelmi kirohanást.

– Tényleg szereted, igaz? Mármint úgy értem, szerelmes vagy belé.

Kisebb győzelemként könyvelem el, hogy nem rezzenek össze, amikor válaszolok.

– Teljességgel és feltétel nélkül. Nem veszíthetem el.

A nagynéném sokkal magabiztosabb, mint ahogy én érzem magam.

– Nem is fogod. Lehet, hogy most haragszik rád, de szeret. Sosem hittem abban, hogy léteznek lelki társak, de ha igen, akkor ti biztosan azok vagytok. Ő olyan oldaladat hozza elő, amiről azt hittem, sosem fogom látni.

– A rendes fickót? – vigyorgok.

– Tönkreteszed a pillanatot – mosolyodik el. – Arra célzok, hogy én láttam azt a kisfiút, aki azelőtt voltál, hogy túlélő üzemmódba kapcsolnál. Mindig komoly voltál, de nagy szíved volt. Ez a részed azonban elveszett Cassie után. Lia kellett hozzá, hogy újra előbukkanjon.

– Hát, reménykedjünk benne, hogy elégedett azzal, amit kihozott belőlem – mondom vigyorogva, bár újfajta szorongás markol belém.

Miközben a nagynénémmel beszélgettem, sikerült elnyomni a korábbi pánikomat, de most újra előtör. És erősebb, mint valaha.

– Minden, amin átmentél, a részeddé vált, Luc. Mindannyiunk életében vannak olyan pillanatok, amikre nem vagyunk büszkék. Nem tudom, hogy mi történt veletek Cassie utolsó napjaiban, és ez nem is rám tartozik. De bármi is az, el kell mondanod Liának, hogy végre leszakadjon ez a súly a válladról. Nem a gyengeség jele, ha valakinek a segítségére és támogatására van szükséged. És hogy jól seggbe rúgjon, ha arra van szükség – teszi hozzá nevetve. – Van egy olyan érzésem, hogy Lia ebben is jó.

Elmosolyodok, mert a nagynéném túlságosan is jól ismeri Liát.

– Az már biztos – bólintok.

Megisszuk a kávékat, és már csak jelentéktelen dolgokról beszélgetünk. Hogy őszinte legyek, igazából az időt húzom, mint egy gyáva nyúl, és ehhez tökéletes alibi az, hogy a nagynénémmel beszélgetek. Ő úgy néz rám, mint aki pontosan tisztában van ezzel, de túl kedves ahhoz, hogy a szememre hányja.

– Ha benne vagy, beszélék egy barátommal, aki alkoholelvonó programot vezet. Tudom, hogy a kokain más, de gondolom, az elvonási tünetek hasonlóak lehetnek. Hacsak nem tervezel bevonulni egy klinikára, amit természetesen melegen ajánlok, akkor szükségünk lesz egy tervre. Szerintem Jeff abba is belemegy, hogy ne kelljen beköltöznöd.

– Az biztos, hogy nem költözök be – vágom rá. – Tudom, hogy az lenne a legjobb, de egyszerűen túl sok minden történik most. Ha megbízol a fickóban, beszélék vele a kezelésről. Nem vagyok naiv, hogy azt higgyem, egyedül is megbirkózom ezzel. Amíg Lia

kórházban volt, egyáltalán nem használtam, de már a falat kapartam. A stressz kiváltó faktor nálam, és a stresszt, ugye, nem lehet elkerülni.

– Még ma beszélek vele. Ha tudsz, később hívj fel, és meséld el, hogy mentek a dolgok Liával. De ne feledd, sok mindenem ment mostanában keresztül. Ha az jár a fejedben, hogy azonnal megpróbáld hazavinni, felejtse el! Ha időre van szüksége, adj neki!

Összehúzó a szemöldökömet, és ingatni kezdem a fejemet.

– Az nem megy, Fae. Kurv... levegőt sem tudok venni nélküle.

A nagynéném elmosolyodik, hogy lenyeltem a káromkodást. Nem mintha nem káromkodhatnék előtte, csak igyekszem elkerülni a *k* betűs szót.

A levegőbe emeli a kezét.

– Akkor mit keresünk még itt? Mindjárt előveszel itt nekem egy újságot, és olvasgatni kezdesz. Ahhoz képest, hogy komoly feladatod van, elég lassan mozogsz.

– Amíg itt vagyok, hihetek abban, hogy hazajön velem. Nemso-kára minden eldől.

Felállok, mert tudom, hogy nem húzatom tovább az időt.

A nagynéném még marad, megválaszol pár e-mailt.

– Sok szerencsét, Luc! Ne feledd, hagyd, hogy Lia végighallgasson, és aztán te is tedd azt! Néha ilyen egyszerű az egész. – Amikor lassan bólintok, bátorítóan elmosolyodik. – Később hívj fel!

Mindkettőnket meglepem, amikor puszt nyomok az arcára, mielőtt elindulok. Ha bármire is következtethetek a nagynéném szeretetteljes reakciójából, akkor az az, hogy mindkét nőt, akit szeretek, cserben hagytam. Vajon az a nő, akit mindenkinél jobban szeretek, meg tudja bocsátani a hibáimat?

Második fejezet

Lia

SZÓVAL AKKOR KIHÉRÉLÉS VAGY SEGGBE LÖVÉS? – kérdezi Rose halálos komolysággal. – Én mondom neked, azok után, hogy megcsalt az a ceruzafaszú Jake, örömmel elintézem helyetted.

Lehuppanok mellé a kanapéra, és hátrasimítom a hajamat. Kicsit ijesztő, hogy – tekintetbe véve, mi mindenben mentem keresztül – nem is tudom, hol kezdjem. Lesz vajon olyan időszaka az életemnek, ami eseménytelenül és unalmasan fog telni? A legtöbb ember nem vágya ilyesmire. Nem mintha Lucian Quinn mellett valaha is unalmas lehetne az életem, de örülnék neki, ha minden este az ajtóban várhatnám, és simán csak azt kérdezhetném tőle, hogy „Milyen napod volt, drágám?”. De nem, nekünk ez nem megy. Nekem meg kellett tudnom, hogy ki a biológiai apám. Amikor Rose oldalba bökö az ujjával, végre válaszolok neki.

– Egyelőre nem akarom bántani, úgyhogy csak nyugi!

– Valami nagy dolognak kellett történnie, hogy elhagyd, Lia. Hiszen megőrültök egymásért.

A semmibe révedve dörzsölgetem a mellkasomat, azon tűnődöm, nem vagyok-e túl fiatal ahhoz, hogy ennyire fájjon. Félek, valójában csak a szívem fáj. Feldúlt a mai felfedezésem, és mindennél jobban vágyom a férfirra, akit szeretek. De ő hetekkel ezelőtt megtudta, hogy ki az apám, és nem mondta el. Miatta tapogatóztam eddig sötétben. Annyira fáj és annyira dühít, hogy képtelen vagyok eldönteni, sikítsak vagy összetörjek valamit. Érzem, hogy mindjárt elsírom magam.

Soha életemben nem hittem volna, hogy a fősulis tanácsadómtól kell véletlenül megtudnom a biológiai apám kilétét. Anyám úgy őrizte a személyazonosságát, mintha államtitok lett volna. Már régen belenyugodtam, hogy soha nem fogom megtudni, ki is ő. Valójában, miután egy bántalmazó anya, később pedig egy még bántalmazóbb nevelőapa mellett nőttem fel, már a gondolatot is gyűlöltem, hogy valahol boldogan éldegél az igazi apám. Miféle apa hagyja ilyen kegyetlenségek és gonoszság közepette szenvedni a lányát? Úgy voltam vele, hogy egy ilyen emberrel inkább nem is akarok találkozni. Most azonban minden, amit eddig hittem, darabokra tört. Az igazi apám vagyonos és tekintélyes ember, már ha erre következtethetek az irodája berendezéséből. Úgy tűnt, hogy őszintén megdöbben és zavarba jött, amikor nekiestem, hogy mégis hogyan volt képes otthagyni anyámmal. Azt állította, hogy nem volt tudomása a létezéséről, és egy részem hisz is neki, mert tudom, hogy anyám milyen gonosz. De akkor is meglepő, hogy anyám inkább a szegénységet választotta, mintsem hogy visszakönyörögje magát hozzá. Talán úgy volt vele, hogy apámat nem érdekelné, vagy nem támogatná, én viszont úgy gondolom, hogy az a férfi, akivel ma találkoztam, és aki közeli kapcsolatot ápol a fivérével és az unokaöccsével, teljesítette volna a kötelességét.

Anyám még arra is képes volt, hogy apám után nevezzen el, vagy nosztalgiából, vagy beteges viccből. Ismerve őt, inkább az utóbbira fogadnék.

Rose felé fordulok a kanapén.

– Ma találkoztam az apámmal.

Egy pillanatra elsápad, majd elvörösödik az arca. Mozog a szája, de nem jön ki rajta hang. Nagyot nyel, és csak utána szólal meg, de még így is rekedtes a hangja.

– Hogy mi? Azt hittem, nem tudod, ki az.

– Nem is tudtam – mondom. – Lucian viszont igen. Rájött, de eltitkolta előlem. Azt mondta, hogy nem hitte, hogy a megtámadásom után képes lennék még több stresszt elviselni.

Megragadja a karomat.

– Ó, istenem, Lia! – suttogja. – De ha nem mondta el, akkor hogyan jöttél rá?

Elmesélem neki, hogy mi történt a főiskolán, ahová járunk. Dühös voltam, amikor a pénzügyi tanácsadóm azt mondta, hogy valaki már kifizette a tandíjamat erre a szemeszterre. Azt hittem, hogy Lucian volt, pedig megígérte, hogy nem teszi meg. Elmagyaráztam neki, milyen fontos számomra, hogy gondoskodjak magamról. Éveken át keményen dolgoztam, hogy megkapjam és meg is tartsam az ösztöndíjamat. Megkértem a pénzügyi tanácsadót, hogy nyomtasson másolatot a számláról, és már elterveztem, hogy jól lekapom Luciant a tíz körméről. Csak a kocsiban vettem észre, hogy a számla szerint a tandíjamat Lee Jacks és a Falco Industries fizette ki. Ekkor nagyon szarul éreztem magam, hogy ok nélkül lettem mérges Lucianre, holott csupán tévedés történt. A pénzügy már zárva volt, ezért megkelestem a Falco Industries címét. Szerencsére a városban van. Sosem hittem volna, hogy éppen az apám, Lee Jacks felé tartok. Néhány

váratlan esemény egyenesen az ajtajához vezetett, és engem azóta is hajt az adrenalin.

– Amikor Lucian hazaért, már pakoltam. Próbált marasztalni. Azt mondta, hogy szeret. El tudod hinni, hogy végre kimondta, én meg közben éppen egy táskába gyömöszöltem a ruháimat, és olyan dühös voltam, hogy képtelen voltam józanul gondolkodni? Esküszöm, meg akartam ütni, amitől felfordul a gyomrom. Évekig egy olyan anya mellett éltem, akinek minden problémájára a verés volt a megoldás, és abban a pillanatban úgy éreztem, pont olyan vagyok, mint ő.

Rose mindkét vállamat megragadja, és a szemembe néz.

– Lia, ez baromság. Én is le akartam ütni. A picsába is, egy ásót vágtam az exem kocsjának a kerekeibe, és ha a közelben van, szerintem még a térdkalácsait is kikapom. Ettől még nem vagyok olyan, mint az anyád, vagyis hát, remélem, hogy nem, és attól még te sem vagy rossz ember, hogy le akartál keverni Luciannak egy pofont, amiért eltitkolt előled egy ilyen fontos dolgot. Ettől vagy ember. Sokkal jobban aggódnék, ha nem lennél dühös rá.

A szavait hallva végigfut rajtam a borzongás.

– Nem szeretem ennyire elveszíteni a fejemet. Mindig büszke voltam rá, hogy történjen bármi az életemben, nyugodt maradtam. Annak idején mindig bajba kerültem otthon, ha kimutattam az érzésemet. És anyám alig várta, hogy valami reakciót csikarjon ki belőlem. A végére megtanultam, hogy jobban járok, ha passzívan tűröm, amit velem csinál, mert akkor hamarabb megunja. A sírás és a kiabálás csak még jobban feldühítette. Ha unalmas kis beszari voltam, abban nem lelt kihívást. Ha nem tudott megtörni, akkor nem is élvezte, hogy megver.

Csak akkor tudatosul bennem, hogy mit mondtam, amikor Rose lassan a szája elé emeli a kezét. Persze, tud a múltamról, de mindig

igyekeztem tompítani, hogyan is teltek a napjaim tizennyolc éves koromig. Nem szokott hozzá, hogy ilyen részletesen beszélek a dologról, és rögtön meg is bánom. Ha elsírja magát, kizárt, hogy tartani tudom magam. Ahhoz túl közel állok az összeroppanáshoz. Amikor összehúzza a szemét, lélekben felkészítem magam együttérző szavaira.

– Az a vén kiszáradt piccsa – mondja aztán, amivel alaposan meglep. – Ha nem lenne börtönben, biz’ isten úgy tapadnék rá, mint a bugyija. Jobb, ha soha nem szabadul. Mert ha igen, én ott fogom várni a börtön előtt, és egyenesen egy elhagyatott épülethez viszem.

Egy teljes percig bámulom Rose-t, és elképzelem a jelenetet. Eszküszöm, látom, ahogy a Priusa csomagtartójába hajtogatja anyámat, aztán kisimítja kasmírszvetterét, és beül a volán mögé. Belenéz a viszapillantóba, nehogy akár egy hajszála is rosszul álljon, majd felken az ajkára egy kis rózsaszín rúzsot. Felnevetek, és attól félek, hogy sosem hagyom abba. Még rosszabb, amikor Rose is nevetni kezd. Fáj az oldalam, és alig kapok levegőt. De pont erre volt szükségem – egy pillanatnyi önfeledtségre, ami elfeledteti velem ezt a borzalmas napot. Az ajtócsengő hangja hasít a vidám pillanatba.

– Ne nyisd ki! – mondom bizonytalanul, mert igazából nem gondolom komolyan.

Még mindig dühös és megbántott vagyok, meg minden, ami a kettő között van, de egy részem képtelen távol lenni Luciantól. Korábban semmi sem akadályozhatott meg, hogy kisétáljak a lakásából, de attól tartok, hogy valójában kevés dolog képes minket távol tartani egymástól. Túl erős közöttünk a kötelék. Ő éppúgy nem tudja megadni a szabadságom, ahogy én nem tudom elvenni. Legyen ez jó vagy rossz, összetartozunk. Csak remélni tudom, hogy mindketten túléljük.

Rose feláll, és rám néz.

– Akkor mi legyen? Tudjuk, hogy tudja, hogy itt vagy, de ha te is, akkor én is benne vagyok, hogy egész este tudomást se vegyünk a csengőről. Persze valószínűleg kiakad, és kopogni kezd, vagy kihívja a rendőröket, úgyszólván ezt is számold bele.

Felállnék, de Rose leint.

– Majd én. Nekem is kell egy kis szórakozás – mondja gonosan mosolyogva.

Amikor ajtót nyit, látom Lucian feje búbját, de Rose jó két percig nem engedi, hogy átlépje a küszöböt. Nem hallom, miről beszélnek, de le merem fogadni, hogy éppen megfenyegeti Luciant. Végül aztán Rose ellép az ajtóból, és int Luciannek, hogy jöjjön be. Lucian szeme végigfut az egyterű lakáson, majd megállapodik rajtam. Látom rajta, hogy megkönnyebbül, és tudom, hogy aggódott. Rose összedörzsöli a tenyerét, majd jelentősegteljesen megköszörüli a torkát.

– Hát, azt hiszem, én akkor megyek is, és megmondom Maxnek, hogy ellenállhatatlan vágyat érzek arra, hogy csináljak valamit Jake-vel. Erre biztos be fog indulni. Imádom, amikor az a fickó nekiáll kioktatni.

Lucian hosszan utánabámul. Tudom, hogy éppen azon van, hogy összeegyeztesse a Rose-ról kialakított szerény háziasszony képet azal, hogy valójában milyen kemény. Visszanéz rám, és csóválni kezdi a fejét.

– Megijeszt ez a lány. Lehet, hogy ettől beszarinak tartasz, de örülök, hogy Maxre van ráizgulva. Szerencsétlen Jake, az ő kínzása a legegyszerűbb módja annak, hogy eljusson a barátomhoz.

– Hát, Jake magának köszönheti ezt az egészet – mondom, és nem igazán tudom sajnálni Rose exét.

Lucian kényelmetlenül érzi magát a megjegyzésemtől. Gondolom, a srácok összetartása egyetemes dolog, még akkor is, ha nem is barátok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lucian azonban nem mond semmit, hanem odalép elé, és leül a dohányzóasztalra. A térdeim immár izmos lábai között vannak, a keze a térdemen pihen. Úgy érzem, biztosra akar menni, hogy nem szököm el. Ami persze eszem ágában sincs. Alig két órája mondtam neki, hogy nem akarom, hogy utánam jöjjön. Kivéve, ha készen áll beszélni a múltjáról. Ha itt van, akkor az nyilván azt jelenti, hogy ez a helyzet. Megnyugtatóan körözni kezd a kezével a combomon.

– Sajnálom, kicsim – mondja végül. – Ennek nem ma kellett volna megtörténnie. Én egészen a megtámadásodig nem voltam biztos benne, hogy Lee az apád. Tudomásomra jutott, hogy köze volt az anyádhoz, de Lee addig nem keresett meg, míg haza nem engedtek téged a kórházból.

– Ez akkor volt, amikor bementem az irodádba, igaz? Mostanáig eszembe sem jutott.

Lucian félrebillenti a fejét.

– Igen, akkor találkoztunk először. És akkor nyert bizonyosságot, hogy a lánya vagy, és találkozni akart veled. – Fanyar mosolyra húzza a száját, és úgy folytatja. – Azt hittem, szétrúgja a seggemet, amikor meglátta rajtad a sebeket és zúzódásokat. – Elkomorodik, és elgondolkozva folytatja. – Ekkor vált egyértelművé számomra, hogy fogalma sem volt róla, hogy bántott az anyád, és hogy nemrég engedtek ki a kórházból. – Megfogja az egyik kezemet. – Nem védeni próbálom, hogy nem volt része az életednek, de lesújtotta, amikor elmondtam neki, mi mindent kellett átélned. Bocsánatot kérek ezért, mert nem volt jogom elmondani neki, de annyira mérges voltam rá, amiért nem volt ott, hogy megvédjen.

Látom rajta, hogy gyötri a dolog, ezért a másik kezemet ráteszem az övére.